

Det Universelle Rettferdighetens Hus

27. desember 2005

Til konferansen for de kontinentale rådgivningsnevnder

Inderlig elskede venner!

1. Mens vennene rundt om i verden har bestrebet seg på å arbeide mot målet med å fremme prosessen med inntreden i skarer, er det i løpet av de siste fire og et halvt år blitt stadig klarere at avslutningen av den nåværende femårsplanen vil markere en avgjørende stund i utviklingen av det historiske foretagende som Det Største Navns samfunn har gitt seg i kast med. Elementene som kreves i en felles innsats for å bibringe verdens ulike områder ånden i Bahá'u'lláhs åpenbaring, har utkrystallisert seg i en handlingsramme som nå bare behøver å utnyttes.

2. Vårt budskap av 26. desember 1995 rettet bahá'í-verdenens oppmerksomhet mot en sti med intensiv læring om troens vedvarende, raske vekst og beskrev i generelle vendinger arten av det arbeid som ville måtte påbegynnes for å møte de kommende utfordringer. Som et første steg ble bahá'í-samfunnene sterkt oppfordret til å systematisere sin innsats for å utvikle Sakens menneskelige ressurser gjennom et nettverk av opplæringsinstitutter. Skjønt alle nasjonale samfunn gjennomførte tiltak for å gjøre institusjonene i stand til å utføre denne helt nødvendige funksjonen, var det ikke før ved begynnelsen av femårsplanen at betydningen av et vel gjennomtenkt opplæringsprogram ble alminnelig forstått. Innføringen av område-begrepet gjorde det mulig for vennene å tenke på samfunnets økte vekst i et overkommelig omfang og å betrakte den som bestående av to gjensidig utfyllende og forsterkende bevegelser: den jevne strøm av individer gjennom sekvensen av instituttkurs og områdenes bevegelse fra ett utviklingstrinn til det neste. Dette bildet hjalp de troende til å analysere de lærdommer som ble høstet ute i marken, og til å anvende et felles ordforråd for å formulere det de hadde funnet ut. Aldri før hadde man hatt en bedre forståelse av midlet til å opprette et aktivitetsmønster som legger samme vekt på tvillingprosessene utvidelse og befestelse. Faktisk har erfaringen med intensive vekstprogram, gjennomført i ulike områder med denne forståelsen som basis, vært så konsekvent ensartet at det ikke gjenstår noen grunn til tvetydig tale. Veien videre er klar, og ved ridván 2006 vil vi kalle de troende til å stålsette sin beslutsomhet og gå videre med sine krefters fulle styrke på den kurs som så avgjort er satt.

3. I vår presentasjon for dere av hovedtrekkene i den kommende femårsplan – temaet for deres rådslagning på denne konferansen – vil vi gjennomgå listen over bahá'í-verdenens seneste bedrifter og peke på hvordan dagens tilnæringsmåter, metoder og virkemidler bør videreføres til dette neste trinn. Det analysen vil gjøre åpenbart, er at den helhjertede responsen fra den enkelte troende, samfunnet og institusjonene på den veiledning de mottok for fem år siden, har hevet deres kapasitet til nye høyder. Fortsatt utvikling av denne kapasiteten vil forbli av vesentlig betydning for målet med å fremme prosessen med inntreden i skarer, som er bahá'í-verdenens fokus gjennom de avsluttende år av formingstidens første sekel.

Individet

4. Det foreligger ikke noe større behov for å gi en detaljert beskrivelse av den enkelte troendes prestasjoner, for vi har allerede anført dem i vårt budskap av 17. januar 2003 til verdens bahá'ier. I det budskapet satte vi søkelyset på den økende sansen for initiativ og rådsnarhet, så vel som mot og dristighet, som er kommet til å kjennetegne vennene alle vegne. Egenskaper som målrettet hengivenhet, tjenesteiver, tillit og seig utholdenhet vitner om den økte livskraften i

deres tro. Vi har også gitt vår anerkjennelse av rollen som opplæringsinstituttet har spilt for å fremkalle den foretaksomme innstillingen som ligger til grunn for den økte aktiviteten man har sett rundt om i verden – det konkrete uttrykk for denne livskraften.

5. Tingenes utvikling etter den tid har bare tjent til å gi en ytterligere demonstrasjon av hvor effektiv en kursrekke er som søker å bygge opp evnen til å tjene ved å konsentrere seg om å anvende de åndelige innsikter som er vunnet gjennom et dyptgående studium av skriftene. Deltagerne gjøres kjent med en kunnskapsmasse som fostrer et sett med beslektede vaner, holdninger og egenskaper, og hjelpes til å skjerpe visse ferdigheter og evner som behøves for å utføre tjenestehandlinger. Utveksling av meninger som dreier seg om det skapende ord, i en studiesirkels seriøse og oppløftende atmosfære, høyner bevissthetsnivået vedrørende ens plikter overfor Saken og skaper oppmerksomhet om gleden man får ved å undervise om troen og tjene dens interesser. Den åndelige sammenheng som visse handlinger omtales i, gjør dem betydningsfulle. Tålmodig bygges det tillit i takt med at vennene beskjeftiger seg med stadig mer sammensatte og krevende tjenestehandlinger. Likevel er det fremfor alt tilliten til Gud som støtter dem i deres bestrebelser. Hvor mangfoldige er vel ikke beretningene om troende som begir seg ut på undervisningsfeltet med frykt og beven for bare å finne seg støttet av bekræftelser på alle kanter. Idet de ser mulighetene og anledningene foran seg med nye øyne, er de selv vitner til kraften i guddommelig bistand mens de bestreber seg på å anvende i praksis det de lærer, og oppnår resultater som langt overgår deres forventninger. At den troens ånd som fødes ved nær kontakt med Guds ord, har en slik virkning på sjelen, er på ingen måte et nytt fenomen. Det som er oppmuntrende, er at instituttprosessen hjelper så mange til å oppleve troens forvandlende kraft. Å utstrekke denne oppløftende innflytelsen til nye hundre tusener bør bli gjenstand for intens innsats gjennom de neste fem år.

6. Et merkbart resultat av at det legges vekt på å bygge opp kapasiteten, har vært en stadig økning i utøvelsen av personlig initiativ – et initiativ styrt av en forståelse av hva som kreves ved systematisk handling for å fremme prosessen med inntreden i skarer. Man gjør sine bestrebelser i en ydmyk holdning av læring innenfor den ramme som planen definerer. Aktiviteter som gir uttrykk for et mangfold av talenter, blir som et resultat av dette samstemt til én fremadrettet bevegelse, og man unngår at endeløs diskusjon rundt personlige preferanser om fremgangsmåten leder til stillstand. Engasjementet for langsiktig handling øker og setter inn i en sammenheng de initiativer som tas av de troende på et bestemt tidspunkt.

7. Intet sted er økningen i personlig initiativ blitt tydeligere demonstrert enn på undervisningsområdet. Hva enten det er i form av fireside-sammenkomster eller studiesirkler, så er individuell innsats for å undervise om troen i ubestridelig vekst. Utrustet med ferdigheter og metoder som er virksomme og tilgjengelige for alle, og oppmuntret av den responsen deres handlinger fremkaller, begynner de troende å pleie nærmere omgang med folk fra mange samfunnssfærer idet de innleder samtaler med dem om temaer av åndelig betydning. Med større og større åndelig følsomhet er de i stand til å fornemme mottagelighet for og gjenkjenne tørst etter det livgivende vann i Bahá'u'lláhs budskap. Blant alle dem de møter – foreldre til barn i nabolaget, skolekamerater, arbeidskolleger, tilfeldige bekjentskap – søker de ut sjeler med hvem de kan dele noe av det som han så nådig har skjenket menneskeheten. Økt erfaring setter dem i stand til å avpasse sin presentasjon etter søkerens behov idet de anvender direkte undervisningsmetoder støttet av skriftene for å tilby budskapet på en både imøtekommende og innbydende måte.

8. Mest bemerkelsesverdig i så henseende er tiltakslysten vist av de troende som utvider omfanget av sin innsats til å omfatte andre som også bestreber seg på å vandre en av tjenestens veier. Etter å ha dyktiggjort seg til å tjene som veiledere på instituttkurs, tar de imot utfordringen med å ledsage deltagere i deres første forsøk på å utføre tjenestehandlinger, helt til også de er rede til å begynne sine egne studiesirkler og hjelpe andre til å gjøre det samme, idet de på denne måten utvider omfanget av instituttets innflytelse og bringer ivrige sjeler i kontakt med Guds ord. Denne spesielle siden ved instituttprosessen, som tjener til å mangfoldiggjøre tallet på troens aktive understøttere på en selv-fornyende måte, er svært løfterik, og vi håper at dens potensial vil

bli virkeliggjort i den kommende planen. «La ham ikke være tilfreds,» lyder Beskytterens ord til alle Sakens undervisere, «før han har inngytt en så dyp lengsel i sitt åndelige barn at den vil tilskynde ham til i sin tur å reise seg på egen hånd og vie sine krefter til å oppvekke andre sjeler og til å hegne om lovene og prinsippene som er fastsatt av hans nylig antatte tro.»

Samfunnet

9. Den høynede livskraften som særpreger den enkelte troendes liv, er like åpenbar i bahá'í-samfunnets liv. Hvor meget denne livskraften viser seg, avhenger selvfølgelig av området utviklingstrinn. Et område på et fremskredent vekst-trinn byr på langt større innsikt i hva som kan oppnås, enn et som befinner seg på et tidligere trinn, der vennene ennå strever med å omsette planens ordninger i handling. Det er derfor disse mer fremskredne områdene vi må se på når vi analyserer samfunnets prestasjoner, ut fra overbevisningen om at deres erfaring vil bli gjort på nytt av andre etter hvert som de fortsetter å gjøre fremgang.

10. Ved flere anledninger har vi henvist til den indre sammenheng som tilføres vekstprosessen ved at det igangsettes studiesirkler, tilbedelsesmøter og barneklasser. Den stadige forfleringen av kjerneaktiviteter drevet frem av opplæringsinstituttet skaper et bærekraftig mønster for utvidelse og befestelse som på en og samme tid er strukturert og organisk. Etter hvert som søkere slutter seg til disse aktivitetene og erklærer sin tro, skyter individuell og kollektiv undervisning fart. Gjennom innsatsen for å sikre at en prosentdel av de nye troende melder seg på instituttkursene, øker det reservoar av menneskelige ressurser som kreves for å gjøre troens arbeid. Når all denne aktiviteten blir iherdig gjennomført i et område, skaper den til sist forhold som er gunstige for å sette i gang et intensivt vekstprogram.

11. Det en nøye granskning av områder på dette nivå bekrefter, er at den således oppnådde sammenheng utstrekker seg til ulike sider av samfunnets liv. Å studere og anvende læresetningene blir en vane som sprer seg, og tilbedelsesmøtene har frembragt en sans for å dyrke Gud i fellesskap som begynner å gjennomsyre samfunnets kollektive bestrebelsler. En smidig innpassing av kunst i ulike aktiviteter forsterker den bølgen av energi som mobiliserer de troende. Undervisningstimer viet åndelig fostring av barn og yngre ungdom tjener til å styrke troens røtter i lokalbefolkningen. Selv en så enkel tjenestehandling som å dra på besøk hjem til en ny troende, det være seg i en landsby på Stillehavsoyene eller i et vidstrakt storbyområde som London, styrker de fellesskapsbånd som forbinder samfunnets medlemmer. "Hjemmebesøk" ble uttenkt som et middel til å gjøre troende kjent med troens grunnbegreper, og de gir opphav til en serie fordypningsbestrebelsler, av både individuell og kollektiv art, der vennene går dypt inn i skriftene og utforsker hva de betyr for deres eget liv.

12. Etter hvert som samfunnets åndelige grunnvoll styrkes på denne måten, heves nivået for den kollektive samtale, sosiale forbindelser vennene imellom antar en ny betydning, og en følelse av felles formål inspirerer deres samhandling. Det er derfor ikke til å undres over at et studium gjennomført av Det Internasjonale Undervisningssenter viser at i undersøkelsens rundt femti fremskredne områder er kvaliteten på nittendagsfesten blitt forbedret. Andre rapporter viser at bidragene til fondet har økt i takt med at bevisstheten om dets åndelige betydning vokser og behovet for materielle midler blir bedre forstått. Refleksjonsmøter på områdenivå er i ferd med å bli et forum for å diskutere behov og planer, noe som skaper en kollektiv identitet og styrker den kollektive vilje. Der slike fremskredne områder blomstrer, begynner påvirkningen de øver å spre seg ut over deres egne grenser for å berike regionale begivenheter som sommer- og vinterskoler.

13. Som i individets tilfelle er det å lære det som kjennetegner denne fasen i samfunnets utvikling. Dere og deres hjelperådsmedlemmer oppfordres innstendig til å gjøre enhver anstrengelse i de kommende år for å sikre at læring, i område etter område, blir vevet inn i beslutningstagningens tekstur.

14. Ett av deres fremste anliggender vil bli å styrke forståelsen av systematisk handling, som allerede er høynet av suksessen den har medført. Å nå frem til en forenet visjon av vekst basert på en realistisk vurdering av muligheter og ressurser, å utvikle strategier som gir veksten struktur, å

uttenke og gjennomføre handlingsplaner avpasset kapasiteten, å foreta nødvendige justeringer mens kontinuiteten opprettholdes, å bygge videre på det som oppnås – dette er noen av grunnbetingelsene for systematisering som ethvert samfunn må lære å tilegne seg.

15. På samme vis bør ønsket om og viljen til å åpne visse sider ved samfunnets liv for allmennheten inngå som en del av et handlingsmønster som tiltrekker sjeler og styrker dem. Mye er blitt oppnådd i så henseende i takt med at vennene har tilegnet seg nye tenke- og handlemåter på et kollektivt plan. Når samfunnet ønsker større antall mennesker velkommen i sin favn, lærer det å lettere se de slumrende utviklingsmulighetene hos dem og å unngå å oppstille kunstige hindringer for dem basert på forutfattede meninger. Man kultiverer et støttende miljø der hver enkelt oppmuntres til å gjøre fremskritt i eget tempo uten et urimelig forventningspress. Sentralt i slike utviklingsprosesser står en voksende bevissthet om hva det innebærer at troen er allmenngyldig og vidtfavnende. Kollektiv handling styres mer og mer av prinsippet om at Bahá'u'lláhs budskap bør gis til menneskeheten på en raus og uforbeholden måte. Svært gledelige er bestrebelsene som gjøres for å nå mottagelige befolkninger med troens lære. Etter hvert som ubønnhørlige sosiale og politiske krefter fortsetter å rykke folk opp fra deres hjemland og feie dem over kontinenter, vil det vise seg at en kompromissløs verdsettelse av et mangfold av bakgrunner og av den styrken dette tilfører helheten, er avgjørende for samfunnets utvidelse og befestelse.

16. Den oppgaven som fremfor alt vil legge beslag på oppmerksomheten fra deres og deres hjelperådsmedlemmers side, er kanskje å hjelpe samfunnet i dets bestrebelse på å fastholde sitt fokus. Denne evnen, som langsomt er vunnet gjennom suksessive planer, representerer en av dets mest verdifulle aktiva, hardt tilkjempet som den er gjennom disiplin, hengivenhet og fremsynthet etter som vennene og deres institusjoner har lært å forfølge det ene mål å skulle fremme prosessen med inntreden i skarer. Dere vil på den ene side finne det nødvendig å motvirke tendensen til å forveksle fokus med uniformitet eller eksklusivitet. Å fastholde sitt fokus innebærer ikke at spesielle behov og interesser forsømmes, enda mindre at nødvendige aktiviteter avsluttes for å gi rom for andre. Det finnes åpenbart en mengde elementer som omfatter livet i bahá'í-samfunnet, utformet gjennom tiår, som må bli ytterligere foredlet og utviklet. Dere vil på den annen side ønske å benytte enhver anledning til å styrke tilbøyeligheten til å prioritere – en tilbøyelighet som erkjenner at ikke alle aktiviteter er like viktige på et gitt stadium i veksten, at noen nødvendigvis må ha forrang fremfor andre, at endog de mest velmente forslag kan føre til at oppmerksomheten avledes, at energien ødsles, eller at fremgangen hindres. Det man med klare ord bør innrømme, er at tiden som er tilgjengelig for vennene til å tjene troen i ethvert samfunn, ikke er ubegrenset. Det er bare naturlig å vente at den overveiende del av denne begrensede ressursen vil bli brukt til å imøtekomme det som er fastlagt i planen.

Institusjonene

17. Intet av det som den enkelte eller samfunnet oppnår, kunne la seg opprettholde uten veiledningen, oppmuntringen og støtten fra den tredje deltager i planen, nemlig troens institusjoner. Det er oppmuntrende å se i hvilken utstrekning institusjonene fremmer det personlige initiativ idet de leder krefter inn på undervisningsområdet, understreker verdien av systematisk handling, fostrer samfunnets åndelige liv og beforder et miljø der man kjenner seg velkommen. Når de hjelper samfunnet til å holde planens mål i fokus, lærer de i praksis hva det betyr å bevare en enhetlig visjon blant vennene, å få på plass mekanismer som underletter deres anstrengelser, og å tildele ressurser i samsvar med klokt foretatte prioriteringer. Disse prioriteringene innbefatter selvsagt aktivitetsområder som krever spesialiserte ferdigheter hos enkeltpersoner. Innenfor denne kategorien er det særlig verd å nevne utadrettet virksomhet, som følges omhyggelig av nasjonale åndelige råd, og tiltak innenfor sosial og økonomisk utvikling, slik de for eksempel gjennomføres av bahá'í-inspirerte organisasjoner. Mens institusjonene ivaretar behov av dette slaget, finner de at de selv blir stadig bedre i stand til å styre drivkraften i den innsats brorparten av de troende utøver inn mot planens sentrale oppgaver.

18. *Oppmuntrende er også de besluttsomme skritt som tas av nasjonale åndelige råd, i samarbeid med rådgiverne, som svar på de administrative utfordringer som vekst i stor skala på områdenivå fører med seg. De opplegg som fremtrer, krever vanligvis at en eller flere personer utpekt av opplæringsinstituttet samordner gjennomføringen av kurs i hovedsekvensen så vel som programmer for barn og yngre ungdommer. En områdekommité for undervisning, utpekt av det regionale råd eller av det nasjonale råd selv, kreves også for å administrere andre sider ved den systematiske innsatsen for å oppnå økt utvidelse og befestelse. Hjelperådsmedlemmer arbeider på begge fronter for å sikre en uhindret fortsettelse av de to bevegelsene som er kommet til å kjennetegne vekstprosessen. Skjønt disse ulike komponentene opprettes i område etter område, er det fortsatt mye å lære om de funksjoner som hver skal utføre, og om deres innbyrdes forhold. Det som er viktig, er at den nåværende graden av fleksibilitet, som tillater at man kan skape nye redskaper etter behov, ikke må settes i fare, slik at koordineringsopplegget representerer et gjensvar på vekstens egne krav. Vi stoler på at dere og nasjonale råd vil lede denne læringsprosessen.*

19. *Gjennom hele planen har vi med største interesse sett hvordan disse utviklingsprosessene har påvirket lokale åndelige råds funksjonsmåte. Vi merker oss med glede at det i denne henseende gjøres to typer fremskritt. I de områder der de fleste lokale råd har vært ytterst svake, påtar et økende antall seg gradvis sine forpliktelser etter hvert som de lærer å lede bestemte planaktiviteter innenfor sine myndighetsområder. Samtidig viser eldre lokale åndelige råd tegn på forøket styrke i takt med at de har tilegnet seg en visjon av systematisk vekst – og dette ofte etter en tilpasningsperiode der noen har strevet for å forstå de nye realiteter som skapes på områdenivå.*

20. *Det som i særlig grad har gitt oss glede, er å se at den vekstprosessen som utfolder seg over hele verden, skyter fart i bysentre så vel som i landområder. Et viktig skritt som ble tatt i mange storbyer tidlig i den nåværende planen, var å dele dem inn i sektorer. Dette viste seg å være avgjørende for planleggingen av bærekraftig vekst. Etter hvert som samfunnene vokser, er det imidlertid ikke urimelig å forvente at byer vil måtte deles inn i mindre områder, til sist kanskje i nabolag, der hvert av dem holder sin nittendagsfest. Å fastholde visjonen om den mulige størrelsen på fremtidige samfunn er vesentlig for den videre utviklingen av lokale råd. For å administrere sakene i samfunn hvor medlemstallet vil øke til tusener, og for å oppfylle sin hensikt som "den barmhjertiges betroede blant menneskene", vil de som tjener i åndelige råd, nødvendigvis gjennomgå intense læringsperioder i de kommende år. Vi akter å følge utviklingen av lokale åndelige råd nøye gjennom den kommende planen, og ut fra hva bahá'í-befolkningens størrelse og andre omstendigheter på et sted krever, vil vi på ad hoc-basis godkjenne en totrinns valgprosess, i samsvar med det mønster som ble utviklet i Teheran i Beskytterens funksjonstid.*

Intensive vekstprogrammer

21. *Vedholdende innsats fra individet, samfunnet og institusjonene for å påskynde instituttprosessen i et område, mens man med velprøvede midler bidrar til at det beveger seg fra ett utviklingsstrinn til et annet, munner ut i at et intensivt vekstprogram settes i gang. De mest betydningsfulle læringsfremskritt som ble gjort i løpet av den nåværende planen, kom faktisk som et resultat av innsatsen for å gjennomføre slike programmer i rundt to hundre områder. Vi er overbevist om at det som her er blitt lært, nå kan bli systematisk utbredt til alle kontinenter, og ved ridván 2006 vil vi oppfordre bahá'ier over hele verden til å iverksette intensive vekstprogrammer i ikke mindre enn 1500 områder i løpet av neste plan.*

22. *Et intensivt vekstprogram slik det utformes i dag, er direkte, enkelt og effektivt, men medfører et innsatsnivå som setter vennenes besluttsomhet på prøve. Det samsvarer godt med den visjonen vi la frem for fem år siden, og det anvender et par tiltak som har vist seg å være uunnværlige for utvidelse og befestelse i stor skala. Det består av aktivitetssykluser, vanligvis med en varighet på tre måneder hver, som foregår i klare faser for utvidelse, befestelse, refleksjon og planlegging.*

23. Utvidelsesfasen, som ofte er en periode på to uker, krever det høyeste nivå av intensitet. Dens mål er å utvide kretsen av dem som er interessert i troen, å finne mottagelige sjeler og å undervise dem. Selv om denne fasen kan innbefatte et element av proklamasjon, bør den ikke bli betraktet som en tid til å holde noen få arrangementer med dette for øye, eller til å sette i gang aktiviteter som bare formidler informasjon. Erfaringen tilsier at jo tettere undervisningsmåtene og –metodene samstemmer med de evnene som er tilegnet gjennom studiet av instituttkursene, jo mer tilfredsstillende er resultatene.

24. Planer som legges for denne fasen, innebærer alltid at man gjennomfører nøye utformede undervisningsprosjekter og kampanjer med hjemmebesøk og fireside-sammenkomster, gjerne ved å mobilisere undervisningsteam. Det utvidelsesmønster som utfolder seg, varierer imidlertid fra område til område. Der befolkningen tradisjonelt har vist en høy grad av mottagelighet for troen, kan man forvente en rask tilstrømming av nye troende. I ett slikt område var for eksempel målet å innlemme femti sjeler i løpet av en periode på tre uker; det ble overtruffet på dag to, og teamet bestemte seg klokkelig for å avslutte utvidelsesfasen i påvente av aktiviteter knyttet til befestelse. Ett av hovedmålene i denne neste fasen er å føre en prosentdel av de nye troende inn i instituttprosessen, slik at et tilstrekkelig reservoar av menneskelige ressurser vil være tilgjengelig i fremtidige sykluser for å opprettholde veksten. De som ikke deltar i studiesirkler, næres og pleies gjennom en rekke hjemmebesøk, og alle blir innbudt til tilbedelsesmøter, til feiring av nittendagsfester og markering av helligdager og blir gradvis kjent med mønsteret i samfunnslivet. Ikke sjelden gir befestelsesfasen opphav til flere erklæringer etter som de nyerklærtes familiemedlemmer og venner aksepterer troen.

25. I andre områder kan det være at erklæringene ikke er mange i utvidelsesfasen, særlig i de første par syklusene, og målet er å øke tallet på dem som er villige til å delta i kjerneaktiviteter. Dette bestemmer igjen beskaffenheten av befestelsesfasen, som i stor grad handler om å pleie søkerens interesse og ledsage dem i deres åndelige søken inntil de blir faste i sin tro. I den grad disse tiltakene blir iherdig gjennomført, kan denne fasen bringe et betydelig antall nyerklæringer. Man bør imidlertid merke seg at etter hvert som læringen øker og erfaringer høstes, så øker evnen ikke bare til å undervise lydhøre sjeler, men også til å identifisere deler av befolkningen med økt mottagelighet, og summen av nye troende øker fra syklus til syklus.

26. Uansett hvordan området er, så er det absolutt nødvendig at man overalt følger nøye med barn og juniorungdommer. Omsorg for den moralske og åndelige oppfostringen av unge mennesker gjør seg sterkt gjeldende i menneskehetens bevissthet, og intet forsøk på samfunnsbygging kan tillate seg å overse den. Det som er blitt særlig tydelig i løpet av den nåværende femårsplanen, er hvor virkningsfulle undervisningsprogrammer for åndelig styrking av yngre ungdommer har vært. Når de ledsages i tre år gjennom et program som høyner deres åndelige oppfatningsevne, og oppmuntres til å delta i hovedsekvensen av instituttkurs i femtenårsalderen, representerer de et veldig forråd av kraft og talent som kan vies til å fremme den åndelige og materielle sivilisasjon. Så imponert er vi av de resultatene som allerede er oppnådd, og så påtrengende er behovet, at vi sterkt vil anmode alle nasjonale råd om å betrakte de yngre ungdomsgruppene dannet gjennom programmer som deres opplæringsinstitutter har gjennomført, som en egen fjerde kjerneaktivitet og fremme en storstilt forflering av den.

27. Nøkkelen til fremgang for et intensivt vekstprogram ligger i den fasen som er viet refleksjon, hvor det som er lært gjennom handling, kommer til uttrykk og innlemmes i planer for neste aktivitetssyklus. Dens hovedinnslag er refleksjonsmøtet, som like mye er en tid for munter feiring som for alvorlig rådslagning. Grundig analyse av erfaringene gjennom deltakerstyrte drøftinger snarere enn ved overdrevent innviklede og omstendelige presentasjoner, tjener til å fastholde en enhetlig visjon, skjerpe tankens klarhet og øke begeistringen. Sentralt i en slik analyse er gjennomgangen av viktig statistikk som antyder de nye målene man bør sette seg. Det legges planer som på den ene side tar hensyn til økt kapasitet ved utgangen av syklusen, i form av de tilgjengelige menneskelige ressurser til å utføre ulike oppgaver, og på den annen side tar i betraktning den oppsamlede kunnskap om befolkningens mottagelighet og undervisningens dynamikk. Når menneskelige ressurser øker på en måte som er proporsjonal med veksten i den

samlede bahá'í-befolkningen fra syklus til syklus, er det mulig ikke bare å opprettholde veksten, men å påskynde den.

28. For å nå det ambisiøse målet med å sette i gang 1500 slike intensive programmer, vil bahá'í-verdenen fullt ut måtte benytte seg av den erfaringen som er høstet og den kapasiteten som er utviklet i løpet av de ti siste årene. Etter at dere har forlatt Det Hellige Land, vil dere måtte gå inn i grundige rådslagninger med nasjonale åndelige råd og regionale råd og i fellesskap nøye vurdere forholdene i hvert nasjonalt samfunn for å fastsette hvilke områder som skal gis fokusert oppmerksomhet, og for å legge strategiske planer.

29. Iverksettelsen av disse planene bør begynne tidligst mulig etter ridván 2006. Erfaringer med å fremme bevegelsen av områder fra ett stadium til det neste er nå så utbredt at man har en god forståelse av metodene og virkemidlene. Instituttprosessen må styrkes, slik at en betydelig del av vennene går gjennom hovedsekvensen av kurs. Intensive instituttkampanjer som vier praksisdelen tilstrekkelig oppmerksomhet, vil være vesentlige i så henseende. Antall kjerneaktiviteter bør mangfoldiggjøres jevnt og trutt, og utadrettet kontakt med omverdenen bør systematisk økes. Refleksjonsmøter vil måtte holdes regelmessig for å følge fremgangen, bevare en enhetlig tenkning og mobilisere vennenes krefter. Og planer for å administrere vekstprosessen bør gradvis komme på plass, etter hvert som omstendighetene krever det. Selv om kapasiteten på områdenivå til å opprettholde veksten vil fortsette å være det mest presserende anliggendet i årene som kommer, kan man ikke forsømme den pågående utviklingen av regionale og nasjonale strukturer for å underlette strømmen av informasjon og ressurser til og fra virkefeltet.

30. Like viktig vil den støtten være som gis et område gjennom en tilstrømning av pionerer. Ønsket om å være en pioner stiger naturlig frem av hjertets dyp hos den enkelte troende som et svar på at Gud kaller. Enhver som forsaker sitt hjem for å undervise i Saken, slutter seg til rekkene av disse edle sjeler hvis bragder har kastet glans over bahá'í-pioneringens annaler ned gjennom tiårene. Vi nærer det håp at mange vil beveges til å utføre denne fortjenstfulle handlingen i løpet av neste plan, det være seg på hjemmefronten eller på det internasjonale felt – en handling som i seg selv tiltrekker usigelige velsignelser. Institusjonene vil på sin side måtte utvise sunn dømmekraft for å sikre at slike venner blir strategisk plassert. Det bør prioriteres å plassere korttids- og langtidspionerer i de områdene som står i fokus for systematisk oppmerksomhet, om det nå er som et middel til å styrke arbeidet med å legge grunnlaget for fremskyndet vekst eller til å stabilisere igangværende aktivitetssykluser. Det er ikke urimelig å anta at en felles innsats for å bygge videre der vi står sterkt, til sist vil resultere i en strøm av pionerer ut fra slike områder til strøk som er forutbestemt til å bli skueplassen for fremtidige erobringer.

31. Kjære venner – i de ukene og månedene som ligger foran oss, og i løpet av planen, vil dere og deres hjelperådsmedlemmer være en stadig kilde til oppmuntring for de troende når de reiser seg for å møte de utfordringene de stilles overfor. Vi ber om at dere benytter enhver anledning til å bibringe dem vår tillit til at de makter å overvinne de hindringer som uvegerlig vil dukke opp på deres vei. De bør ikke unnlate å anerkjenne omfanget av det de har oppnådd ved Bahá'u'lláhs styrkende nåde i de siste ti år. I løpet av de første fire årene skapte de en institusjonell yteevne over hele planeten til å formidle åndelig oppfostring til økende grupper av troende. Med denne prestasjonen som basis gikk de i gang med en krevende læreprosess som åpnet for fremtidsvyer om store, men oppnåelige muligheter. At bahá'í-verdenen har lyktes i å seksdoble antall tilbedelsesmøter i løpet av de siste fem år, at antall klasser for barn og juniorungdom er mer enn tredoblet i samme periode, at antall studiesirkler på verdensbasis har oversteget elleve tusen – alt dette gir et mål for den usedvanlige styrken de troende har til sin rådighet når de påtar seg det ansvar de er betrodd.

32. Fremfor alt trenger vennene å være seg stadig bevisst omfanget av de åndelige krefter de har til rådighet. De er medlemmer av et samfunn "hvis verdensospennende, stadig sterkere befestede aktiviteter utgjør den ene sammenføyende prosess i en verden hvis institusjoner, verdslige så vel som religiøse, for det meste er i oppløsning". Av alle verdens folk "kan de alene, midt i en stormfull tidsalders tummel, gjenkjenne den guddommelige gjenløserens hånd som trekker

opp dens kurs og styrer dens skjebne. De alene er oppmerksom på den stille fremveksten av det ordnede verdenssamfunn hvis tekstur de selv vever.” Det er deres institusjoner som “vil komme til å bli betraktet som den tidsalders adelsmerke og heder” som de er kalt til å opprette. Den “byggeprosess” de har viet seg, er “det eneste håp for et hardt rammet samfunn”. For den “drives frem av den befruktende innflytelsen fra Guds uforanderlige formål, og den utvikler seg innenfor rammen av Bahá’u’lláhs administrative orden.” Og minn dem på at de er de opplyste sjeler som ‘Abdu’l-Bahá så for seg i sin bønn: “Helter er de, o min Herre – led dem til valplassen. Veivisere er de – la dem ta til orde med argumenter og beviser. Behjelpelige tjenere er de – få dem til å sende rundt det beger som er fylt til randen med visshetens vin. O min Gud, gjør dem til sangfugler som synger i skønne haver, gjør dem til løver med tilhold i kratt og snar, hvaler som dykker i det veldige dyp.”

Det Universelle Rettferdighetens Hus (sign.)